

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Taletiden for korte bemærkninger er fortsat 1 minut, vil jeg sige til hr. Jesper Langballe, og den er overskredet nu.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg husker det, som om det var i 1219, at flaget faldt ned, og jeg mener, at det spørgsmål, som hr. Jesper Langballe kom med, er helt forkert stillet. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst begrundelse for at stille det, for det er ikke rigtigt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, så vil jeg lige gøre det, jeg var i gang med, færdigt. Til det her underlige med, at det er de forkerte, der foreslår det rigtige, at nu er det Dansk Folkeparti, der vil påtvinge alle andre en særlig måde at bruge Dannebrog på: Overhovedet ikke. Vi foreslår bare en ny flagdag, som er for alle, og det er da ikke for at tage nogen speciel ære for det, men jeg fatter ikke det der.

Kl. 17.00

Jeg erindrer stadig vores beslutningsforslag om at ophæve blasfemiparagraffen – noget som i dag faktisk kunne vise sig at være en helt rigtig beslutning. SF slog straks til og fremsatte også et beslutningsforslag. De to forslag nåede samtidig til Lovafdelingen, men da det kom til stykket, trak SF sit tilbage, fordi de ikke kunne lide Dansk Folkepartis begrundelse. Har man da ikke selv en mening i stedet for at lade sig dirigere negativt af Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu er det jo ikke blasfemibestemmelsen og hr. Jesper Langballes mystiske bemærkninger om det beslutningsforslag, der er på dagsordenen i dag. Det, der er på dagsordenen, er B 19 om at gøre den 29. august til en national flagdag. Vi er enige med Dansk Folkeparti om, at den 29. august er en utrolig vigtig dag, men SF's folketingsgruppe mener bare ikke, den skal gøres til en national flagdag.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Jeg ser ikke andre ordførere i den almindelige ordførrække, men der har meldt sig en privatist, nemlig hr. Søren Krarup, som får ordet i 5 minutter.

Søren Krarup (DF):

Den 29. august har sin egen plads og betydning i Danmarks nyere historie.

Den 9. april 1940 var nederlagets og skammens dag, hvor Danmark for første gang i sin historie blev erobret og besat af en fremmed magt, mens den 5. maj 1945 var glædens og befrielsens dag. De allieredes sejr betød Danmarks frigørelse fra fremmed besættelse, og modstandsbevægelsens indsats betød, at befrielsen fik et islæt af offer og selvrespekt, hvorfor Danmark kom til at stå blandt de sejrende nationer og ikke som diktatorens ynkelige kanarieflugt eller medløber.

Men den 29. august 1943 var dagen for opgøret med samarbejdspolitikken – befolkningens nej til den usselhed og ynkelighed, som landets politikere siden den 9. april 1940 havde gjort til landets officielle politik. Derfor er dagen så betydningsfuld, og derfor bør den have sin særlige placering og blive til national mindetdag. Den betød et opgør med samarbejdspolitikken og den menige danskers nej til at lade sit land være et halehæng til fremmed magt og fremmed magtmissbrug.

I sin brevveksling med K.E. Løgstrup skriver Hal Koch om sin lyst til at sige nej til samarbejdet med tyskerne. Han var ganske vist blevet dette samarbejdes moralske garant i sin egen skab af formand for Dansk Ungdomssamvirke, men i sit inderste, i sit hjerte – skrev Hal Koch – ønskede han et brud. Men han kunne aldrig tage sig sammen til at tage bruddet. Hvornår var sagen stor nok, og hvordan kunne man tillade sig at bryde med de samarbejdspolitikere, som utvivlsomt mente det godt? Nej, Hal Koch kunne aldrig finde ud af at bryde med samarbejdspolitikken, for vankelmod og fejhed har altid tusind undskyldninger for at fortsætte med at svigte sandheden og retten.

Den 29. august 1943 brød befolkningen overtvært og sagde nej i handling. Man kalder det for augustoprøret, og dets betydning ligger i dets oprør mod de danske magthavere, der svigtede Danmark. Det er heri, der er en lære og et kald for senere danske generationer, og det er derfor, den 29. august bør blive en dag, hvor vi hejser flaget, står stille et øjeblik og betænker, hvad enhver dansker har som sin forpligtelse: Landets skæbne er også vort ansvar, og ingen kan krybe i skjul for sit ansvar i de gustne overvejelsers hængedynd. Danmarks frihed er den enkelte danskers forpligtelse, og Danmarks selvstændighed og ære er noget, der angår enhver dansker. Dette er den 29. augusts tale, og af den